

Resebrev 6

28 april 2008

Arnhem, Holland

Mot söder!

I slutet av augusti avbröt vi ju vår segling söderut. Det var så regnigt och vi var så försenade att vi tyckte det var bäst att ta en paus. Vi har bott hos släktingar på Vikbolandet under vintern. En mycket rolig tillvaro med mycket kontakt med vänner och släktingar. Men nu är våren här. Nu måste vi vidare. Avresedagen, den 19 april, var solig. SMHI lovade ytterligare några högtrycksdagar. Perfekt.

Meta och Lasse följde med. Vår bil var verkligen fullastad. Fyra personer, Metas och Lasses packning och alla våra grejor fyllde varje tänkbart utrymme i bilen. Vi övernattade hos Sofia och Fredrik i deras nyinköpta villa i Staffanstorp. Vid ankomsten till "Marina Alte Fahrt, Fuestrup" var vi spända på att få se båten. Skulle det var mögel i den efter vintern? Har solcellerna laddat batterierna ordentligt? Har något annat konstigt hänt under vintern?

Allt var bra. Vi kunde snabbt göra oss hemmastadda och ordna till för natten. Båten stod ju på land, så det blev en hel del klättrande på stegen för att komma i båten. Nästa dag var arbetsdag. Lasse målade bottenfärg, Roland vaxade sidorna, Meta slogs med marinans svårbegripliga tvättmaskin och Marianne försökte få ordning på packningen. Sjösättning beställdes till dagen därpå.

Båten flöt! Motorn startade! Solen sken! Alla var glada. Eftersom avfärd var schemalagd till nästa dag, fick vi en fri eftermiddag. Vi åkte bil till Münster, där Meta och Lasse försökte få besked om hur man tar sig från Arnhem i Holland till Münster. De ska nämligen segla med oss till Arnhem.

Ut på kanalerna.

Avseglingen från marinan blev mycket gemytlig. Marinans ägare, Herr Nowacki, kom ombord och tog oss i hand och tackade för den här tiden och önskade oss lycklig resa. Han ordnade så att bilen blev inlåst tills Meta och Lasse hämtar den. Vi fick också marinans vimpel som souvenir.

Det var en nygammal känsla att komma ut på kanalen igen. Men det var också annorlunda mot i höstas. Då regnade det. Nu sken solen riktigt starkt. Det var till och med dags att smörja in sig med solskyddskräm! Och så närmade vi oss den enda sluss vi hade kvar på Dortmund-Ems-kanalen, slussen i Münster. Den ska lyfta oss 7,5 meter uppåt. Roland anropade slussvakten på sin bästa skoltyska och fick ett snabbt och ordrikt svar. Det tyska ordflödet från slussvakten tolkades som "Du får gå in i slussen nu." Kanske hjälpte de gröna trafikljusen till att förstå budskapet.

Andra dagen till sjöss bjöd på sex nedåtsslussar i Wesel-Datteln-kanalen. Det är lättare att slussa nedåt, eftersom det inte blir några strömmar inne i slusskammaren då vattnet sjunker. Litet duggregn på morgonen, annars hyfsat väder. Även Meta och Lasse började känna sig som verkliga veteraner när det gäller slussning. Dagens

gästhamn ligger tre kilometer nedströms floden Rhen. Nu fick vi känna på strömmen i floden. Rhen var upprörd. Vågor kom från alla håll. Svallvågor från den intensiva fartygstrafiken korsade varandra. Vågorna var inte värre än de som kan finnas i Bråviken, men de överraskade oss. Snart var vi inne i Wesels gästhamn. Hamnkaptenen tog emot och informerade om duschar och andra bekvämligheter.

Äventyr på Rhen.

Flera kanalfarare har skrivit mycket om Rhen. Jag (Roland) har tagit allt detta med ro. Floden är ju bred, så det finns plats för oss alla. Fartygstrafiken är intensiv, men fartygen går ju i rader efter varandra. Om vi bara håller oss på vår kant, så besvärar vi inte fartygen, och de besvärar inte oss. Och strömmen gör ju bara att vi kommer fortare fram. Det är inga problem. Det enda som inte får hända är ju att motorn stannar ute på Rhen. Då driver vi ju okontrollerat. Vår styrförmåga upphör, och vi kan hamna var som helst. Men sannolikheten för detta är ju försumbar. Motorn har hittills gått som en klocka, så denna mardröm borde kunna glömmas.

Strömmen på Rhen grep oss omedelbart, och plötsligt färdades vi i 13 kilometer i timmen mot normala 8. Hej vad det går! Fartyg på motsatta sidan kämpade sakta mot strömmen, och skeppen på vår sida av floden körde om oss i hög fart. Plötsligt ropade damerna: "Motorn ändrade ljud!" Alla undrade om jag gjort något. Nej, jag har inte saktat ner. Sen stannade motorn! Jag hade svårt att tro att det var sant. Nu flöt vi som en kork mellan flodkanten och fartygen. Vi hade ingen förmåga att påverka vårt läge.

Vi ankrade för att förhindra att vi skulle driva upp på land eller in bland fartygen. Den ständigt lugne Lasse frågade mig om jag hade bränsle i tanken. Jag bedyrade att tanken var välfylld. Då gick denne ingenjör ner till motorn och fann snabbt att en bränsleslang hade skakat loss. Motorn sög i sig luftblandad dieselloja. Efter en stund var slangen fastsatt och motorn luftad. Nu lät motorn som vanligt igen. Vi kunde ta upp ankaret och fortsätta vår färd.

Medan vi tog upp ankaret kom Sjöpolisen i en snabb båt. Något av fartygen hade naturligtvis anmält att det låg en förankrad fritidsbåt i närheten av deras väg. Jag informerade polisen om vad som hänt, och så gick vi åt var sitt håll. Nu, efteråt, är vi glada över att vi monterade överdimensionerad ankarutrustning. Den fungerade utmärkt.

Lugn och ro i Arnhem.

En vecka efter avfärden från Vikbolandet lämnade Meta och Lasse oss och tog tåg tillbaka till marinan utanför Münster. Där hämtar de bilen och åker hem mot Sverige. Vi har haft en lugn och stilla helg. Vi har försökt få ordning i stuvfacken. Vi har mycket grejor med oss, och det är svårt att komma ihåg var man lägger allt. Under det regnväder, som just drar förbi, ska vi kontrollera alla bränsleslangar till motorn och göra litet mera förebyggande underhåll. Värmaren, som slutade fungera förra året, är nu reparerad och bidrar till trivseln i båten.

Vår gästhamn ligger i mynningen till en hamn, där det är lugn vatten. Utanför hamnmynningen strömmar en biflod till Rhen förbi. Vi beundrar de fartygsskeppare,

som hanterar sina stora fartyg i detta smala inlopp på gränsen mellan strömmande och lugnt vatten. De verkar mycket skickliga.

Ha det bra, allesammans! Vi har det bra!

Marianne och Roland